

μετὰ τὸ κακούργημα δὲν ρίπτω τὸ ὄπλον αὐτὸ εἰς μέρος καταφανές, ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἢ τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ κήπου!...
 "Α, κύριοι! ὅποια ἀνοησία! Σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τοῦτο! Τί τὰ θέλετε! δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ τὰ πάντα.

Μετὰ τὴν δεικτικὴν αὐτὴν εἰρωνείαν ἐπηκολούθησαν λυγμοί.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν βλέπεις, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἔδραν του, ἐκ τῆς ὁποίας κατέπεσεν, ὄχι! αὐτὸ ἄς μὴ σὰς ἐμποδίσῃ... "Ω! Θεέ μου, ὄχι!...

Καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἅτινα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ.

Παραδόξος συγκίνησις, ἀπερίγραπτος, ἐπλήρου τὴν αἵθουσαν ὄλων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα, ὄλων ἡ ἀναπνοὴ ἦτο διακεκομμένη. Διότι εἰς μάτην ὁ νόμος διαγράφει εἰς ἕκαστον τὸ μέρος του ἡ ἀλήθεια δὲν ρυθμίζεται διὰ νόμου, καὶ κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας κρίσεις, δικασταὶ καὶ κοινὸν αἰσθάνονται τὰς αὐτὰς συγκινήσεις. τοὺς αὐτοὺς ἀγωνιώδεις παλμούς.

Ἐνταῦθα εἶχε παρὰχθῇ φωτεινὴ τις λάμψις καὶ ἕκαστος ἐφαίνετο λέγων:

— Εἶνε ἀληθές... ἂν αὐτὸ ἦτο ἀληθές!

Μόνος ἴσως, εἰς γωνίαν τινά, παρὰ τὰς ἔδρας τῶν ἐνόρκων, ἀνθρωπὸς τις ἐμόρφαζεν εἰρωνικῶς μειδιών. Ἦτο ὁ Μούλ.

— Ἐνὸμιζα ὅτι θὰ κλαύσῃ! ἐψιθύρουν.

Οἱ γείτονές του ἀπεμακρύνθησαν ὡς ἀπὸ ὄψεως.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις εἶχε παρατηρήσει τὸ κίνημα τοῦτο, μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς καὶ μετὰ πλείονος ἴσως ψυχραιμίας ἢ ὁ Μούλ. ὁ κύριος Γλαβών.

Κατ' ἀρχὰς ἐφρικίασεν, ὡς ἐνώπιον ἀνεπανορθώτου ἀπερυσκέψιας. Εἶτα ἠννόνησεν ὅτι δὲν ἦτο παρὰ εὐτυχῆς τόλμη, οἷαν τὸ πάθος καὶ ἡ ἀπελπισία διαπράττουσιν ἐνίοτε. Ἐβλέπε — τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἡσθάνετο — τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην, ἥτις διενηργεῖτο εἰς τὰ πνεύματα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν λόγων τοῦ Λαυρεντίου. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἥτις ἠνοίγετο αἴφνης, ἔπρεπε νὰ βεβήσῃ ἀποφασιστικῶς.

Ἠγέρθη. Διὰ τινων λέξεων ἐδικαιολόγησε τὸν πελάτην του, δηλώσας ὅτι καὶ αὐτὸς συνεμερίζετο τὴν αἵτησίν του περὶ σαφηνείας καὶ ἀποκαλύψεως. Ἀπευθυνόμενος εἶτα εἰς τὴν Πουλχερίαν:

— Ἀρῆσατε τὰς ἀποσιωπήσεις καὶ τὰς ἀποκρύψεις, εἶπε. Θὰ νομισθῇ ὅτι σὰς ἐπιβάλλονται. Δὲν τὰς θέλομεν! Αἰτοῦμεν μόνον ἀπὸ ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Πουλχερία, ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἠννόνησεν ὅτι ἡ ἀρνήσις τῆς ἐβλάπτεν ἀντὶ νὰ ὠφελῇ τὸν Λαυρέντιον καὶ ὡμολόγησεν ἐρυθριῶσα ὅτι πράγματι εἶχε λάβει τὸ ἐγχειρίδιον παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας καὶ ὅτι τὸ εἶχε κρύψει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

Ἡ συνεδρίασις εἶτα διεκόπη, ἐπανελή-

φθη δὲ μετὰ μίαν ὥραν, καθ' ἣν εἰς ὑπαστυνόμος καὶ τινες κλητῆρες συνάδουσιν τὴν Πουλχερίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Δουλόν.

Τὸ ἐγχειρίδιον, ἀκόμη φέρον κηλίδας αἵματος, παρουσιάσθη εἰς τὸν Λαυρέντιον.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν, αὐτὸ εἶνε.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἀπερίγραπτον ἦτο τὸ θάμβος καὶ ἡ ἀνυπομονησία τῆς ἀπληστίας ἥτις ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀτενίζουσας τὴν Λαίδην Ζάνετ, διότι ἀμφέβαλλεν ἀκόμη ὅτι ἀληθῶς ἐσοβαρέυετο ἡ Μιλαίδη προτείνασα νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πεντακοσίας λίρας διὰ μιᾶς μονοκονδυλίας.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνεπλήρωσε τὰ κενὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ τῇ ἔτεινεν αὐτὴν ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

Οἱ φλέγοντες ὀφθαλμοὶ τῆς Χάριτος ἀνέγνωσαν τὰς ἐξῆς χρυσᾶς λέξεις:

Πληρώσατε εἰς ἐμὲ αὐτὴν ἢ εἰς τὸν κομιστὴν πεντακοσίας λίρας.

Καὶ ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ὑπογραφῆς ἥτις ὑπῆρχε κάτωθι αὐτῶν:

Ζάνετ Ρόϋ.

Ἦτο βεβαία πλέον περὶ τοῦ χρήματος, ἂν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἐξεδηλώθη αὐτῇς ἡ συνήθης ἐντέλεια τοῦ χαρακτῆρός τῆς.

Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιταγὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐλάχιστα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀνησυχούσα νὰ λάβῃ ἢ νὰ μὴ λάβῃ αὐτήν.

— Δὲν θὰ σκέπτεται βεβαίως ἡ κυρία ὅτι θὰ ὀρμήσω ἐπὶ τοῦ χαρτίου τούτου, εἶπεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ μόνη ἡ θεὰ τῆς Χάριτος τὴν κατέβαλλε. Τὸ πνεῦμά τῆς ἐπληρώθη αἴφνης τῆς εἰκόνης τῆς Μέρσης.

Ἀνυπομόνει νὰ ἀντικρύσουν πάλιν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην καλλονὴν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ νὰ κηλήσῃ τὰ ὠτὰ τῆς ἢ μελωδία τῆς γλυκείας φωνῆς ἐκείνης.

— Ζητῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ χρόνος τις ὅπως σκεφθῶ... αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιόπρεπιά μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Χάρις.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα δηλοῦν στενοχωρίαν, ἀλλὰ τῇ παρεχώρησε τὸν πρὸς σκέψιν χρόνον.

— Νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ θάλαμος τῆς κυρίας εἶνε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μου;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ κατένευσε σιωπηλῶς.

— Καὶ ὅτι οἱ ὑπηρέται τῆς κυρίας

εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς μου ἂν λάβω ἀνάγκην αὐτῶν;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠνωρθώθη ὡς δι' ἐλατηρίου ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς.

— Καὶ διατί νὰ μὴ τεθῇ εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ ὅλη ἡ οἰκία; ἀνέκραξε μανιωδῶς. "Ωχ! ἀφῆσάτέ με.

Ἡ Χάρις δὲν ἐθεώρησεν αὐτὴν ποσῶς προσβεβλημένην. Ἡσθάνθη μᾶλλον αὐτὴν ἱκανοποιηθεῖσαν... διότι ἦτο ἐπὶ τέλους θρίαμβος τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξωθήσῃ τὴν Λαίδην Ζάνετ εἰς τόσον ἀξιωσιμείωτον ἐκρηξίν ὀργῆς.

Ἐθῆκε τότε ἕτερόν τινα ὄρον.

— Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον ἀποδεχθῇ τὴν ἐπιταγὴν, εἶπε, δὲν δύναμαι ἐξ ἀξιοπρεπείας νὰ δεχθῶ ὅπως μοὶ δοθῇ ἄλλως ἢ ἐν κλειστῷ φακέλλῳ. Ἡ κυρία θὰ φανῇ, ἐλπίζω, ἀρκετὰ καλὴ, ὅπως ἐγκλείσῃ αὐτὴν ἐντὸς φακέλλου, ἀφοῦ τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον. Σὰς χαιρετῶ.

Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν ρίπτουσα βλέμματα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μετὰ ἥθος ὑψίστης περιφρονήσεως πρὸς τοὺς δυσεκτιμήτους καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς, οἵτινες ἐκόσμουσαν τοὺς τοίχους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπεσαν ἀλαζονικῶς ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὸ σχέδιον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀντιγραφὴ ἔργου διασήμου τινὸς Γάλλου ζωγράφου. Ἐφάνη ὅτι ἠυδόκει ἐκ συγκαταβάσεως νὰ πατῇ τοὺς πόδας τῆς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ αὐθάδεια μεθ' ἧς ἐσημείωσε τὴν εἰς τὸ δωμάτιον εἰσοδόν τῆς ἦτο πολὺ παράδοξος. Δὲν ἡλαττώθη αὕτη ποσὼς καὶ κατὰ τὴν ἐξοδόν τῆς, ἀλλὰ τούναντίον ἐδιπλασιάσθη.

Μόλις ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠγέρθη.

Ἀψηροῦσα τὸ ἐξω ἐπικρατοῦν δριμύτατον ψῆχος τῆς παγερᾶς ἐκείνης χειμερινῆς ἡμέρας, ὥρμησε πρὸς τι παράθυρον καὶ τὸ ἠνοίξεν.

— Οὐφφ! ἀνέκραξε, φρικιώσα ἐξ ἀηδίας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐμολύνθη.

Κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς ἔδραν.

Ἡ διάθεσίς τῆς ἡλλαξεν ἅπαξ ἔτι. "Απαξ ἔτι ἡ καρδιά τῆς ἦτο μετὰ τῆς Μέρσης.

— "Ω ἔρως μου! ἐψιθύρουν. Ὅποσον ἐταπεινώθην... ὅποσον ἀθλίως ἐξηυτέλισα ἐγὼ ἐμαυτήν!... καὶ ὅλα ταῦτα πρὸς χάριν σου.

Ὅποια πικρία ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα τῆς, ὅπερ ἔρριπεν ἀτενίζουσα νοερῶς τὸ παρελθόν. Ἀλλ' ἡ ἔμφυτος ἐνεργητικότης τῆς Λαίδης Ζάνετ τὴν ἐπανέφερε μετ' ὀλίγον εἰς νέον παροξυσμὸν δισταγμῶν καὶ θάρρους.

— Διατί παραπονῆται ἡ ἀθλία αὕτη; ἀνέκραξεν ἡ γηραιὰ δέσποινα. "Ο,τι καὶ ἂν ἔκαμεν ἡ Μέρση κατ' αὐτῆς, τὸ ἀξίζει! Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μέρσην οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι μετὰ ἡπάτησε. Δὲν μετὰ ἡπάτησεν... ὄχι... Μετὰ ἀγαπᾷ. Καὶ τί πρὸς ἐμέ, ἂν δὲν μοὶ ἐνεπιστεῦθη τὸ ἀληθές ὄνομά τῆς, ἀφοῦ μοὶ

προσήμεγεν ὁλόκληρον τὴν χρυσὴν καρδίαν της; Τί δικαίωμα ἔχει ὁ Ἰούλιος νὰ παίξῃ μὲ τὰ αἰσθηματά της καὶ νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ μυστικά της; Τὸ πτωχὸν μου παιδί ἐξωθήθη εἰς πειρασμὸν καὶ ἐσφαλέν... ὦ! δὲν ἔννοῶ ν' ἀκούσω τὴν ἐξομολόγησιν της. Καὶ δὲν θὰ εἴπῃ οὔτε λέξιν, ἐκ τῶν ὅσα ἀληθῆ θέλει νὰ εἴπῃ, εἰς οὐδέν! Εἶμαι ἡ κυρία ἐδῶ καὶ θὰ τῇ τὸ ἐπιβάλω.

Ἐλαβε ζωηρῶς φύλλον χάρτου ἐπιστολιμαίου ἐκ τοῦ σὺρτου καὶ μετ' ὀλίγον, ἐξακολουθοῦσα νὰ διστάζῃ ἀφῆκε πάλιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καὶ διατί νὰ μὴ στείλῃ νὰ καλέσω αὐτὴν τὴν ἰδίαν πεφλημένην μου; ἐσκέφθη. Διατί νὰ τῆς γράψω καὶ νὰ μὴ τῆς ὁμιλήσω;

— Ἀλλ' ὄχι! Δὲν δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ἐμαυτήν. Δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ τὴν ἴδω.

Ἐλαβεν αὖθις τὸ φύλλον τοῦ ἐπιστολιμαίου χάρτου καὶ ἔγραψε τὸ δεύτερον ἐπιστόλιον πρὸς τὴν Μέρσην.

Τὴν φορὰν ταύτην, τὸ ἐπιστόλιον ἤρχιζε διὰ τρυφερωτάτης καὶ οἰκειοτάτης προσαγορεύσεως.

Ἀκριβὴ μου κόρη,

Ἐσχον ἤδη τὸν χρόνον νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον ἀφ' ἧς σὰς ἔγραψα διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω ὅπως ἀναβάλῃτε τὴν ἐξήγησιν, ἣν μοι ὑπεσχέθητε. Ἐννοῶ πληρέστερα καὶ ἐκτιμῶ τοὺς λόγους, οἵτινες σὰς ὤθησαν νὰ παρεμβῇτε, ὡς τὸ ἐπράξατε, κάτω, καὶ ἤδη ἀξιῶ παρ' ὑμῶν νὰ ἐγκαταλείψῃτε ἐς αἶετ' ἅσαν ἰδέαν περὶ ἐξηγήσεως. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ ἐξήγησις αὕτη θὰ ἦτο ὀδυνηρὰ δι' ὑμᾶς καὶ τοῦτο διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξετάσω. Τί τάχα ἂν προσαγάγητε τὸ πρόσωπον περὶ οὗ ἐξεφράσθητε; Ἐβαρύνθη πάντα ταῦτα. Τούντεῦθεν καὶ ἐφεξῆς δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇτε περὶ οὐδενὸς ἀντικειμένου, οἷον δῆποτε καὶ ἂν ὑποτεθῇ τοῦτο. Ἡ ξένη, αἱ εἰς τὸν οἶκόν μου ἐπισκέψεις τῆς ὁποίας σὰς προὔξενῃσαν τόσας λύπας καὶ ἀνησυχίας, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ πλέον. Ἐγκαταλείπει τὴν Ἀγγλίαν ὅλως ἐκουσίως της, μετὰ συνδιαλέξιν τινα ἣν τῇ παρεχώρησα, ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ τὴν κατευνάσω καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤλπίζον. Οὔτε λέξιν λοιπὸν πλέον, ἀκριβὴ μου κόρη, οὔτε εἰς ἐμέ, οὔτε εἰς τὸν ἀνεψιόν μου, οὔτε εἰς οὐδέν᾽ ἄλλον περὶ ὧν συνέβησαν σήμερον εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου. Ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανιδωθῶμεν, ὡς συμφωνηθῇ καλῶς ἀπὸ τοῦδε μεταξὺ μας ὅτι τὸ παρελθὸν τοῦ λοιποῦ καὶ διὰ παντὸς ἐτάφη εἰς λήθην. Τοῦτο εἶνε οὐ μόνον ἡ θερμότερά μου παράκλησις... ἀλλὰ, — ἂν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐκφρασθῶ ἐναργέστερον, — καὶ ἡ ὀρισμένη καὶ ἀνεκλάλητος διαταγή, τὴν ὁποίαν σὰς δίδει ἡ μήτηρ καὶ φίλη σας

Ζάνετ Ρόϋ.

Ἰ. Γ. Θὰ εὖρῃ εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω χωριστὰ πρὸς τὸν ἀνεψιόν μου καὶ τὸν Ὁράτιον Δεχόλτ, πρὶν ἢ ἐξέλθῃτε τοῦ δωματίου σας. Μὴ φοβηθῇτε οὐδεμίαν στενοχωρίαν, ὅταν συναντηθῇτε πάλιν μετ' αὐτῶν. Δὲν σὰς ζητῶ νὰ μὴ ἀπαντήσετε ἐγγράφως. Εἰπατε: καὶ εἰς τὴν θαλαμηπόλον, ἥτις θὰ κομίσῃ ὑμῖν τὸ παρόν μου καὶ θὰ γνωρίσω ἐκ τούτου ὅτι ἐννοούμεθα καλῶς ἀμφοτέρω.

Ἀφοῦ ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν συνήθη διεύθυνσιν:

Τῇ δεσποινίδι Χάριτι Βράδον.

Ἐμελλε νὰ ἐγερθῇ ὅπως σημάνη, ὅτε ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε κομίζουσα μήνυμα ἐκ τοῦ θαλάμου, εἰς ὃν διέμενεν ἡ γυνὴ Χάρις.

Ὁ τόνος καὶ τὸ βλέμμα τῆς θαλαμηπόλου ἐμαρτύρουν ἀριδῆλως ὅτι ἡ Χάρις θὰ εἶχε προσενεχθῇ καὶ πρὸς αὐτὴν θρασείως καὶ αὐθαδῶς, ὅπως καὶ εἰς τὴν κυρίαν της.

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε, Μιλαίδη, τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο κάτω ἐπιθυμεῖ...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, συσπῶσα τὰς ὀφρὺς, διέκοψεν αὐτὴν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

— Γνωρίζω τί ζητεῖ τὸ πρόσωπον, ὅπερ μένει κάτω. Σὰς ἐστειλε νὰ μοι ζητήσητε μίαν ἐπιστολὴν;

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Τίποτε ἄλλο;

— Ἀπέστειλεν ἐπίσης ἕνα ὑπηρετὴν νὰ φέρῃ ὄχημα, Μιλαίδη. ὦ! ἂν μόνον ἤκουεν ἡ κυρία τὸν τόνον μὲ τὸν ὅποιον τοῦ ὁμιλήσεν!...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ ἔνευσεν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ περισσότερα.

Ἐνέκλεισε τὴν ἐπιταγὴν ἐντὸς φακέλλου ἀνεῦ ἐπιγραφῆς.

— Ἐγχειρίσατε τοῦτο εἰς αὐτήν, εἶπε, καὶ ἐπιστρέψατε ἐναυθᾶ.

Καὶ ἀρνούμενη εἰς τὴν Χάριτα Βράδον ν' ἀσχοληθῇ περισσότερον περὶ αὐτῆς, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς ἔδρας της, κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν Μέρσην καὶ σκεπτομένη τὴν θέσιν της, καθὼς καὶ τὰς τόσας στενοχωρίας ὅσαι τὴν περιστοιχίζουν ἀκόμη καὶ καθ' ὃν ἐξηγνέτο τὰς δυνάμεις.

Ἀκολουθοῦσα τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων της, ἔφθασε μέχρι τοῦ νὰ προμαντεύσῃ σχεδόν, ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συναντηθῶσι τυχαίως ὁ Ὁράτιος καὶ ἡ Μέρση, καὶ εὐθὺς ἀμέσως, ἐν ἣ μάλιστα καταστάσει πνεύματος διετέλει ὁ Ὁράτιος ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ ἐπέμενε βεβαίως ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν.

Ἀλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐξήγησις.

Ἀλλ' ἡ συνάντησις αὕτη θὰ ἦτο πάντως δυστύχημα.

Ἐτρεμεν ἀκόμη ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Δεχόλτ; τὴν ἠρώτησε.

— Τὸν εἶδον πρὸ ὀλίγου ἀνοίγοντα

τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης ὅταν ἀνέβαινα.

— Ἦτο μόνος;

— Μάλιστα, Μιλαίδη.

— Ὑπάγετε νὰ τὸν εὑρετε καὶ εἰπατέ τῷ ὅτι ἔχω ἀπόλυτον καὶ ἐπείγουσαν ἀνάγκην νὰ τὸν ἴδω ἀμέσως!

Ἡ θαλαμηπόλος ἔτρεξεν ὅπως ἐτελέσῃ καὶ τὴν δευτέραν ταύτην παραγγελίαν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠγέρθη ἀδιαφόρως καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρον, ὅπερ διέμενεν ἀνοικτὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Τόσον κατέτρωγεν αὐτὴν ἡ φλέγουσα ἀνυπομονησιὰ ὅπως κρατήσῃ τὸν Ὁράτιον καὶ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν Μέρσην, ὥστε ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της καὶ ἐσπευσεν εἰς προὔπαντησιν τῆς θαλαμηπόλου ἐν τῷ διαδρόμῳ.

Ὁ Ὁράτιος ἐμήνυσεν ὅτι ζητεῖ συγγνώμην ἀδυνατῶν νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Μιλαίδη ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν παραχρῆμα τὴν ἐξῆς ἐπιτακτικὴν ἀπάντησιν:

— Εἰπατέ τῷ, ὅτι θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν οἶκόν του ἀμέσως, ἐὰν ἀμέσως τὴν ἀρνήθῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἔνθα τὸν καλῶ. Ἀ!... ἀναμείνατέ!... προσέθηκεν, ἐνθυμηθεῖσα τὴν μὴ ἐγχειρισθεῖσαν ἔτι πρὸς τὴν Μέρσην ἐπιστολὴν. Ἀποστείλατέ μοι συγχρόνως τὴν θαλαμηπόλον τῆς δεσποινίδος Βράδον τὴν χρειάζομαι.

Μείνασα πάλιν μόνη, ἡ Λαίδη Ζάνετ διέδραμε δις ἢ τρίς τὸν διάδρομον, ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας, κατόπιν δὲ αἰφνιδίως, βαρυνθεῖσα τὸν περίπατον τοῦτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Αἱ δύο θαλαμηπόλοι ἐφάνησαν συγχρόνως.

Ἡ μὲν, ἀφοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Ὁράτιος ὑπακούσας ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως, ἀπεσύρθη.

Τότε ἡ Μιλαίδη ἀπέστειλε τὴν ἄλλην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μέρσης μὲ τὴν ἐπιστολὴν της.

Μετὰ μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἡ τελευταία αὕτη ἐπανῆλθεν. Εἶχεν εὑρεῖ τὸ δωμάτιον τῆς Μέρσης κενόν.

— Ἡμπορεῖτε νὰ συμπεράνατε ποῦ εἶνε πιθανὸν νὰ εὐρίσκηται ἡ δεσποινὴς Βράδον;

— Ὁχι, Μιλαίδη.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμήν!

Ἐὰν ὁ Ὁράτιος ἐπαρουσιάζετο ταχέως ἐνώπιόν της ἦτο βεβαία ὅτι θὰ κατώρθω νὰ τὸν ἀποχωρίσῃ τῆς Μέρσης.

Ἐὰν ἐβράδυνεν, ἡ βραδύτης αὕτη ἦτο ὑποπτος, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Μιλαίδη εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Μέρσης εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἱσογαίου.

— Τί ἐκάματε τὴν ἐπιστολὴν; ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Τὴν ἀφῆκα, Μιλαίδη, ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς δεσποινίδος Βράδον.

— Κἀλλιστα. Παραμείνατε ἐδῶ πλησίον ὅπως ἀκούσετε τὸν κῶδωνα, ἂν λάβω ἀνάγκην νὰ σημάνω ὅπως σὰς καλέσω.

Μετὰ ἐν λεπτὸν ἡ προσδοκία τῆς Λαίδης Ζάνετ ἔπαυσεν.

Ἦκουσε νὰ ἡχήσῃ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς κροῦσις δι' ἀνδρικήν χειρός.

Ὁ Ὀράτιος εἰσῆλθε ζωνηρῶς ἐν τῷ δωματίῳ.

— Τί μὲ θέλετε, Λαίδη Ζάνετ; ἡρώτησε μετὰ ἱκανῆς δυσανεσκέας.

— Καθήσατε, Ὀράτιε, καὶ θὰ τὸ μάθετε.

Ὁ Ὀράτιος δὲν ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν ταύτην ὅπως καθεστῇ.

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶπεν, ἐὰν σὰς προειδοποιῶ ὅτι βιάζομαι ὀλίγον.

— Καὶ διατί βιάζεσθε;

— Ἐχω τοὺς λόγους μου, ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ ἶδω τὴν Χάριτα ὅσον τάχιον.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω τοὺς λόγους μου, ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς ἰδίας Χάριτος, ἀκριβῶς προτοῦ τὴν ἰδῇτε. Καὶ οἱ λόγοι μου εἶνε σοβαροί. Καθήσατε λοιπόν!

Ὁ Ὀράτιος ἐφρικίασεν.

— Οἱ λόγοι σας εἶνε σοβαροί; ἐπανελάθε. Μ' ἐκπλήσσετε.

— Θὰ σὰς ἐκπλήξω πολὺ περισσότερον ἀκόμη εὐθὺς ἀμέσως.

Τὰ βλέμματά των διεστειρώθησαν.

Ὁ Ὀράτιος παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γηραιᾶς δεσποίνης, ταραχὴν, ὁποίαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παρατηρήσει.

Ἡ μορφή του ἐσκυθώπασε, λαβοῦσα αἰφνιδίαν ἔκφρασιν δυσπιστίας... καὶ ἔλαβεν ἐν σιγῇ ἐν κάθισμα, ἐφ' οὗ ἐκαθέσθη, ἀνυπομονῶν.

ΚΓ'

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἄς ἀφήσωμεν ὁμοῦ τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ τὸν Ὀράτιον καὶ ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὐρισκόμενον Ἰούλιον μετὰ τῆς Μέρσης.

Διάστημά τι χρόνου διέρρευσε... διάστημα μακρόν, μετρούμενον διὰ τοῦ θανασιμῶς μακροῦ ὥρολογίου τῆς προσδοκίας... μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμάρτης, ἥτις ἔφερε τὴν Χάριτα Βράδον.

Αἱ στιγμαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ἀλλ' ὁ κρότος τῶν ποδῶν τοῦ Ὀρατίου εἰσέτι δὲν ἤκούετο ἀντηχῶν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν τοῦ διαδρόμου.

Κοινῇ σιωπηλῇ συνεννόησι, τόσον ὁ Ἰούλιος ὅσον καὶ ἡ Μέρση, ἀπέφυγον νὰ θίξωσι τὸ μόνον θέμα, ὅπερ ἦδη ἐν τούτοις ἐνδιέφερεν αὐτούς.

Ἡ σκέψις ἀμφοτέρων ἀπησχολεῖτο σκληρῶς καὶ ἔχανετο εἰς ματαιοὺς συλλογισμοὺς εἰς εἰκασίας περὶ τῆς φύσεως τῆς συνεντεύξεως, ἥτις ἐλάμβανε χώραν τὰς στιγμὰς ταύτας ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Μάτην ἐπειράθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς ὁμιλίαν ἐπὶ ἀσώμων τινῶν θεμάτων... Προσπαθήσαν, ἐναυάχουν... καὶ ἐπειρῶντο πάλιν.

Ἐν τούτοις διαρκούσης περιόδου τινὸς σιωπῆς, μεγαλειτέρως πασῶν τῶν προηγη-

θεισῶν, περιστατικόν τι συνέβη ἐπὶ τέλους.

Ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου ἤνοιξεν ἡσύχως ἀλλὰ ταχέως.

Μήπως ἦτο ὁ Ὀράτιος;

Ὁχι!... ὅχι ἀκόμη.

Τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶχεν ἀνοιξοί τὴν θύραν, ἦτο ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μέρσης.

— Ἡ Μιλαίδη σὰς διαβιβάζει τὰς φιλοφρονήσεις της, δεσποίνης, καὶ σὰς παρακαλεῖ νὰ λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ ἀναγνώσσετε ἀμέσως τοῦτο.

Ἡ θαλαμηπόλος, λέγουσα τ' ἀνωτέρω, εἶχεν ἐξαγάγει τοῦ θαλακίου τῆς ποδιᾶς της τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν τῆς Λαίδης Ζάνετ πρὸς τὴν Μέρσην, περιειλιγμένην διὰ χαρτίνης ταινίας ἰδιοτρόπως διὰ καρφίδος συνηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ φακέλλου.

Ἡ Μέρση ἀπέσπασε τὸν χωριστὸν τοῦτον χάρτην καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανεῖς γραμμὰς τινὰς διὰ μολυβδοκονδύλου γεγραμμένας ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ, τὰς ἐξῆς:

«Μὴ χάσῃτε οὔτε στιγμὴν. Ἀναγνώσατε τὴν ἐπιστολήν μου καὶ νὰ ἐνθυμῆσθε καλῶς τοῦτο: ὅταν ὁ Ὁ... ἐπανεῖλη παρ' ὑμῖν... ἡρώς καὶ ἀνεπιφυλάκτως περιφρονήσατέ τον. Μὴ εἰπῇτε τίποτε.»

Διαφωτισθεῖσα ἐγκαίρως ἐκ τῶν προειδοποιητηρίων λόγων τοῦ Ἰουλίου, ἡ Μέρση δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν παραδόξων τούτων γραμμῶν.

Ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ παραχρῆμα τὴν ἐπιστολήν, ἐσταμάτησε τὴν θαλαμηπόλον παρὰ τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

Ἡ δυσπιστία, ἣν ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται ὁ Ἰούλιος ἐκ παντὸς γεγονότος οἰουδήποτε, ὅσον ἀσήμαντον καὶ ἂν ἦτο τοῦτο φαινομενικῶς, συμβαίνοντος ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἶχε μεταδοθῇ ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ καὶ εἰς τὸ τῆς Μέρσης.

— Περιμέναντε, εἶπε. Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἐπάνω καὶ θέλω νὰ σὰς κάμω μερικὰς ἐρωτήσεις.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν βημάτων της... ἀλλὰ στενοχωρημένην.

— Πῶς ἐγνωρίζατε ὅτι ἤμην ἐδῶ; ἡρώτησεν ἡ Μέρση.

— Ἡ κυρία μὲ εἶχε διατάξει, δεσποίνης, πρὸ ἱκανῆς ὥρας νὰ σὰς φέρω τὴν ἐπιστολήν ταύτην. Μὴ εὐροῦσα ὅμως ὑμᾶς εἰς τὸ δωμάτιόν σας, τὴν εἶχον ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης σας.

— Ἐννοῶ. Ἀλλὰ πῶς ἦλθετε κατόπιν νὰ μ' εὕρητε ἐδῶ;

— Μὲ ἐκάλεσεν ἡ Μιλαίδη, δεσποίνης, καί, πρὶν ἢ προλάβω νὰ κρούσω τὴν θύραν της, ἐκείνη εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν πρόδρομον κρατοῦσα τὸ μικρὸν αὐτὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου εἰς τὴν χεῖρα...

— Δηλαδή τοιουτοτρόπως σὰς ἐκώλυσε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ δωμάτιόν της;..

— Μάλιστα, δεσποίνης. Τότε ἡ κυρία ἔγραψεν ἐν μεγίστῃ βίᾳ λέξεις τινὰς ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τούτου τοῦ χάρτου καὶ μὲ παρήγγειλε νὰ τὸ προσαρμόσω διὰ καρφίδος περὶ τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν σὰς εἶχον ἀφήσει εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Μὲ διέταξε δὲ νὰ σὰς ἐγχειρίσω ἀμφοτέρω

ὁμοῦ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψω εἰς οὐδένα νὰ τὰ ἴδῃ. «Θὰ εὕρητε τὴν δεσποινίδα Βράδον εἰς τὴν βιβλιοθήκην», μοὶ εἶπεν ἡ κυρία, «τρέξατε... τρέξατε... ὀργή-γορα! δὲν πρέπει νὰ χάσῃτε οὐδὲ στιγμὴν!»... Αὐταὶ ἦσαν αἱ ἰδὲι λέξεις της, δεσποίνης.

— Ἦκούσατε κανένα θόρυβον ἐντὸς τοῦ δωματίου πρὶν ἢ ἐξέλθῃ αὐτοῦ πρὸς προὔπαντήσιν σας ἡ Λαίδη Ζάνετ;

Ἡ θαλαμηπόλος ἐδίστασε καὶ ἠτένισε τὸν Ἰούλιον.

— Ἀγνοῶ ἂν πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπω, δεσποίνης.

Ὁ Ἰούλιος ἐκινήθη ὡς ἴν' ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Μέρση τὸν ἐσταμάτησε δι' ἐνὸς νεύματος.

— Γνωρίζετε καλῶς, ὅτι δὲν θὰ σὰς προξενήσω οὐδεμίαν στενοχωρίαν, εἴπε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον ἡ Μέρση. Δύνασθε νὰ μείνητε ἐντελῶς ἡσυχος καὶ νὰ ὁμιλήσῃτε ἐνώπιον τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκραῦ.

Καθησυχάσασα ἐκ τῶν λόγων τούτων ἡ θαλαμηπόλος ὠμίλησεν.

— Ἐὰν θέλετε νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δεσποίνης, εἶπεν, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου Δεχόλτ ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς Μιλαίδης. Ἡ φωνή του ἀντήχει ὡς ἐὰν διετέλει εἰς ὀργήν. Δύναμαι μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν ὠργισμένοι... ὁ κύριος Δεχόλτ καὶ ἡ Μιλαίδη.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰουλίου:

— Καὶ ἀκριβῶς μάλιστα, εἶπε, πρὶν ἢ ἡ Μιλαίδη ἐξέλθῃ, ἤκουσα τὸ ὄνομά σας, κύριε, ὡς ἐὰν ὑμεῖς εἴσθε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐριδος. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω ἄλλο τι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι δὲν μοῦ ἔμεινε καιρὸς ν' ἀντιληφθῶ τίποτε. Ἀλλως τε οὔτε ἡ κροάσθη ἐκουσίως, ἀλλ' ἡ θύρα ἦτο ἡμηνεωγμένη, αἱ δὲ φωναὶ τόσον δυναταί, ὥστε ἡ δύνατο πᾶς τις νὰ τὰς ἀκούσῃ.

Ἦτο ἀνωφελὲς πλέον νὰ κρατήσουν ἐπὶ πλέον τὴν θαλαμηπόλον.

Ἀφοῦ ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ, ἡ Μέρση ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰούλιον.

— Καὶ πῶς νὰ ἦσθε ὑμεῖς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐριδος των; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Ἰούλιος ἐδακτυλοδείκνυσε τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐκείνη ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρά της.

— Αὐτὸ τὸ χάρτιον δυνατόν νὰ περιέχῃ τὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν σας ἀπάντησίν μου, εἶπεν. Ἀναγνώσατέ την λοιπόν, ἐνόσω ἔχετε καιρὸν διαθέσιμον, ἔχει δίκαιον ἡ Μιλαίδη συνιστῶσα ὑμῖν νὰ μὴ χάσῃτε οὔτε λεπτόν.

Ἐκείνη ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον μετὰ ποιᾶς τινος ἀποστροφῆς.

Καὶ μὲ καρδίαν συντετριμμένην ἀνέγνωσε τὰς γραμμὰς ἐκείνας, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν διέταττεν ἀπολύτως νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, ὡς εἶχεν ἤδη ὑποσχεθῇ νὰ πράξῃ ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας.

Βραχύνῃ κρυγὴν ἀπελπισίας διέφυγεν

αὐτὴν πρὸ τῆς τοιαύτης σκληρᾶς ἐπιπλο-
κῆς τῆς θέσεώς της, ἣν ἐπέφερεν ἡ νέα
αὕτη καὶ βάρβαρος εἰρωνεία τῆς τύχης.

— «ὦ Λαίδη Ζάνετ!... Λαίδη Ζάνετ!
ἐψέλλισε. Μία μοὶ ὑπελείπετο ὁδυνηρὰ ἀ-
κόμη δοκιμασία νὰ ὑποστῶ... μία ἐπιδεί-
νωσις τῆς κακῆς μου εἰμαρμένης... καὶ
αὕτη ἰδοὺ προέρχεται ἐξ ὑμῶν.

Ἐνεχειρίσει τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν
Ἰούλιον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

— «Ἀπαντες οἱ θεοὶ εἶχον ἐν Ρώμῃ
ναοὺς καὶ λατρευτάς· εἰς μόνος εἶχεν ἀ-
ρεθῆ ἄνευ τιμῶν, καὶ οὗτος ἐν τούτοις
ἦν ὁ θεὸς του· ἦτο ἐκεῖνος, εἰς δὲ ἡ μή-
τηρ αὐτοῦ Σορμῆς εἶχεν ἀναθέσει αὐτὸν
παιδίον, καὶ τοῦ ὁποίου ἦν ἱερεὺς. Καὶ
τίς θεότης ἐξισοῦτο τῷ Ἡλῳ; Ἐπὶ στιγ-
μὴν ἤλπισεν, ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴν πρὸς αὐ-
τὸν λατρείαν ἐξικνουμένην μέχρι τῆς πε-
ριωπῆς, εἰς ἣν ἔδει ν' ἀνυψωθῇ. Ἡ Ρώμη
δὲν ἐώρτασε μετὰ μεγίστης πομπῆς τὸν
γάμον τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς μεγάλης καὶ
ἐπιφόβου Ἀσάρτης ἐκ Καρχηδόνας;
Πλὴν φεῦ! οἱ ἄνθρωποι, ἐπιλήσμονες
καὶ ἀσταθεῖς, ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀρ-
χαίας αὐτῶν δοξασίας. Οὕτως ὁ Ἡλῖος
ἐγκατελείφθη μὴ ἀριθμῶν πλέον εἰμὴ ὀλί-
γους πιστούς.»

Ὁ αὐτοκράτωρ συνεκινεῖτο ἀφηγούμε-
νος τὰς περιπετείας τοῦ εὐνοουμένου αὐτοῦ
Θεοῦ· ἔφερε μάλιστα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν
ὀφθαλμῶν, ὡς ἵνα ἀπομάξῃ λαθραῖον δά-
κρυ, ἐνῶ ὁ Ἀριστος ἐφαίνετο μόλις συγ-
κρατῶν τοὺς λυγμούς.

— «Ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες ἐδείκνυντο ἀδιά-
φοροι καὶ ἀγνώμονες, ἔδει αἱ γυναῖκες ν'
ἀνοικοδομήσωσι τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἡλίου.
Διὰ τοῦτο ὁ Καῖσαρ συνεκάλει τὴν Γερου-
σίαν, ἵνα ψηφίσῃ ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Ἡ-
λίου δέον νὰ ᾖ ὑπέροχος πάσης ἄλλης,
καὶ νὰ ὀρίσῃ τὰς δεσποίνας, αἵτινες θὰ ᾤ-
σαν αἱ ζηλώτριαι καὶ αἱ ἱερεῖαι τῆς θεό-
τητος.»

Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο ἀποδεκτὴ
μετ' ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν, ἡ δὲ συν-
έλευσις ἐξέδοτο πάραυτα ψήφισμα, δι' οὗ
ὁ Ἡλῖος ἀνεκηρύσσεται ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν,
ὁ πατὴρ τῆς αἰωνίας ζωῆς, ἡ πηγὴ παν-
τὸς φωτὸς καὶ πάσης καλλονῆς. Ἐξελέ-
γησαν δέκα ἱερεῖαι, ἐν αἷς ἡ Φαῦστα καὶ
ἡ Ὀκταβία, καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως μία
ἡμέρα ἐκαστοῦ μηνὸς ἀφιερῶται εἰς ἐπι-
σημοὺς τελετάς. Μετὰ τοῦτο ἐκάστη δέ-
σποινα ἀπῆλθε τῆς συνελεύσεως πλὴν τῶν
ἱεριδῶν, ὅς ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκράτησεν εἰς
τὸ Παλάτιον ὠδηγήσας αὐτάς εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Ἡλίου. Ἐπρεπε νὰ σημειωθῇ ἡ ἀξιο-

μνημόνευτος αὕτη ἡμέρα δι' εὐωχίας εἰς
τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ ἐκοσμοῦντο δι' εἰ-
κόνων παριστωσῶν τὸν ἥλιον ἐν ὅλῃ αὐ-
τοῦ τῇ ἰσχύϊ, ἐν τοῖς εὐεργετήμασι καὶ
τοῖς ἔρωσιν αὐτοῦ. Ὁ μέλας λίθος, δὲ ὁ
αὐτοκράτωρ ἔφερεν ἐκ Συρίας, τεθειμένος
ἐπὶ μικροῦ βωμοῦ ἀπαστραπτόντος ἐκ
τῶν πολυτίμων λίθων, θὰ προέστατο τοῦ
συμποσίου. Κλίνει μετὰ προσκεκλαίων,
ἀρκούντως πλατεῖαι, ἀνέμενον τοὺς συν-
δαιτυμόνας.

Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ναοῦ
τούτου ἐκάιοντο εὐώδη ἀρώματα, ὧν ὁ
ἀναπεμπόμενος καπνὸς ἐμίγνυτο μετὰ τοῦ
ἐξωτερικοῦ ἀέρος, διότι τὰ καλύμματα
εἶχον ἀφαιρεθῇ καὶ ὁ ναὸς ὡς στέγην εἶχε
τὸ ἥμερον καὶ κυανοῦν στερέωμα, ἐν ᾧ ἔ-
λαμπον οἱ πρῶτοι ἀστέρες. Νεαρχὶ μαῦ-
ραι, ὄρθαι ἐπὶ μαρμαρίνων κιόνων, ἴσταντο
ἀκίνητοι ὡς ὀρειχάλκινα ἀγάλματα καὶ
ἐκράτουν δάδας ἀνημμένας.

Εὐνοούμενοί τινες αὐλικοί, ἐνδεδυμένοι
γυναικείας ἐσθῆτας μετὰ τὴν κόμην εἰς πλο-
κάμους ἐκτενισμένην, ἀνέμιχθησαν εἰς
τὴν συνάθροισιν καὶ ἔλαβον θέσιν περὶ τὴν
τράπεζαν. Ὁ Ἡλιογάβαλος ὥρισε θέσιν
τῇ Φαύστῃ παρ' αὐτῷ, διακηρύχας ὅτι θὰ
ἐμερίζετο αὕτη τὰς τιμὰς τοῦ ὑψίστου
ἱεραρχικοῦ ἀξιώματος. Ὁ Ἀριστος ἐκα-
θέσθη πλησίον τῆς Ὀκταβίας.

Ἐνῷ οἱ δούλοι παρετίθεντο τὰ πρῶτα
ἐδέσματα καὶ ἐπλήρουν τὰ χρυσὰ κύπελλα
διὰ τῶν μᾶλλον πεφημισμένων οἶνων,
μουσικοί, κεκρυμμένοι ὀπισθεν τῶν παρ-
ατασμάτων, ἀνέμελψαν ἤχους ἑλληνικῶν
λυρῶν καὶ συρακκουσιῶν αὐλῶν. Συγχρό-
νως αἱ χορεύτριαι, ἐστεμμέναι δι' ἀνθέων
καὶ τὰ στήθη κεκαλυμμένα ἔχουσιν διὰ
μαργαριτῶν, ἐμιμοῦντο, χορεύουσαι, τὰς
τέρψεις τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς.

Εὐθυμία ἄπτως ἐπεκράτει μετὰ τῶν
τῶν συνδαιτυμόνων. Ὁ νέος Καῖσαρ, μέ-
γας ἱερεὺς τοῦ ἡλίου, ἔπινεν ὡς θεὸς καὶ
παρώτρυνεν εἰς τοῦτο τὴν ὥραιαν αὐτοῦ
γείτονα, ἥτις δὲν ἐτόλμα ν' ἀρνηθῇ τῷ
αὐτοκράτορι. Περιποιεῖτο ὑπερβαλλόν-
τως τὴν Φαύσταν· ἠθελε δὲ διεγείρει τὴν
ζηλοτυπίαν τοῦ Ἀρίστου, ἂν μὴ κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμὴν ὁ πρῶτος χορευτὴς ἡ-
σχολεῖτο νὰ κενοῖ τὸ κύπελλον του, ὅπερ
ὅλον ἐπλήρου ὁ δούλος αὐτοῦ.

Ἀναίσθητος δι' ὅ,τι περὶ αὐτὸν συνέ-
βαιεν, ὁ Ἡλιογάβαλος οὐδόλως ἤκουε
τοὺς στίχους, οὓς ἀπήγγελλεν ὁ νέος Εὐ-
μορφῶν· οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν φιλο-
παίγμονα Ναῖδα, ἥτις ἐταράσσεται ὡς
μαίνεται μετὰ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ. Εἰς μά-
την αἱ ὥραιαι Σύριαι δούλαι μετέβαινον
ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν κλίνην πα-
ρενοχλοῦσαι τοὺς ἄνδρας καὶ συνωμιλοῦ-
σαι οἰκείως μετὰ τῶν ἱεριδῶν· εἰς μάτην
ὁ Παλλὰς, ὁ ὠραιότερος καὶ μᾶλλον φι-
λαυτος τῶν αὐλικῶν, ἔφευγε κραυγάζων
καεῖς τὸν ὦμον ὑπὸ φλεγόμενης σταγόνης
πεσοῦσης ἐκ τῆς δαδὸς μιᾶς τῶν μαύρων·
ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν
Φαύσταν.

Ἐκείνη ἔλαμπε, καθάπερ ἡ ξανθὴ θυ-

γάτηρ τῆς Δήμητρος, ἐπὶ τοῦ καταχθο-
νίου αὐτῆς θρόνου, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν
φλογῶν τοῦ Ἑρέβους· ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν
λάμπην τῶν δαδῶν ἡ κόμη της περιέ-
βαλλε τὸ μέτωπον αὐτῆς, οἶνοι πυριφλε-
γὲς στέμμα. Ὁ χρυσὸς καὶ οἱ πολύτιμοι
λίθοι ἀπήστραπτον ποικιλοχρῶς. Τὸ
σῶμα αὐτῆς ἐφαίνετο περιβαλλόμενον ὑπὸ
φεγγαλόλου ἀτμοσφαίρας, διὰ μέσου τῆς
ὁποίας ἡ λευκότης τοῦ δέρματος αὐτῆς
ἐφαίνετο ἐν θαυμασίᾳ αἴγλῃ. Ὁ θεὸς ἡ-
λῖος εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν ἱερίαν αὐτοῦ.
Φωσφορίζουσαι ἀκτῖνες καὶ μυριάδες ἀστέ-
ρων ἀνεπέμποντο ἐξ αὐτῆς εἰς ἐκάστην
κίνησιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ μεθύων ἐκ τοῦ ἔρωτος
ἔκυπτε πρὸς αὐτήν.

«Φαῦστα, ἔλεγεν, οἱ θεοὶ δὲν σὲ ἔπλα-
σαν διὰ νὰ διέρχῃσαι τὰς ἡμέρας σου ὀ-
πισθεν τοῦ σκοτεινοῦ προδόμου ἐνὸς συγ-
γραφέως. Βασίλισσα ἐκ τῆς καλλονῆς, θὰ
ἦσαι διὰ τοῦ ἔρωτός μου βασίλισσα τοῦ
κόσμου!

«Θέλεις πλέον ἔτι; θὰ σὲ καταστήσω
θεᾶν! οἱ μᾶλλον ὑπερήφανοι θὰ γονυπε-
τῶσι καὶ θὰ ἀσπάζονται τὰ ἵχνη τῶν βη-
μάτων σου. Ποθεῖς αἱματηρὰ ὀλοκαυτώ-
ματα; θὰ τὰ ἔχῃς, διότι σὲ ἀγαπῶ, καὶ
ὅπως σοὶ το ἀποδείξω θὰ συλλέξω τὰς
νεαρὰς κορσιίδας καὶ τὰ παιδιὰ, ἅτινα
κοσμοῦσι τὸ παλάτιόν μου καὶ θὰ τὰ θυ-
σιάσω εἰς τὴν καλλονὴν σου.

«ὦ! ἂν ἠθελες νὰ με ἀγαπήσῃς!
ὅλοι ἐντάυθα προσπαθοῦσι νὰ μοὶ ἀρέ-
σκωσι, διότι δι' ἐνὸς νεύματος δύναμαι νὰ
τοὺς ρίψω εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ Ἄδου.
Σὺ, θέλω νὰ με ὑπακούῃς ὅχι ἐκ τοῦ
φόβου τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος.»

Τοὺς λόγους τοῦ συνῶδευε διὰ περιπα-
θῶν ἐπιφωνημάτων, ἐνίοτε δὲ τὰ χεῖλη
αὐτοῦ ἐσιώπων αἴφνης, ἐνῶ τὸ βλέμμα
τοῦ ἀπήστραπτε παραδόξως καὶ τὸ πρό-
σωπόν του ὠχρία. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔμε-
νεν ἐκστατικὸς ἐνώπιον τῶν θελητῶν
ἐκείνων, ἅτινα ἐσαγῆνεον καὶ ἐτάρασσον
τὰς αἰσθήσεις του.

«ὦ! ἔλεγεν, οἱ ὦμοί σου ἐπλάσθησαν
διὰ νὰ περιβληθῶσι πορφύραν καὶ δικαίως
σὲ ἐπωνόμασαν Λευκώλεον, διότι οἱ βρα-
χιόνες σου εἰσὶ λευκότεροι τῶν βραχιό-
νων τῶν θεῶν!

«Εἶμαι Καῖσαρ καὶ θὰ θέσω ὑπὸ τοὺς
πόδας σου τὴν Ρώμην καὶ τὴν οἰκουμέ-
νην ἄπασαν! Ἄν παραστῇ ἀνάγκη, θ'
ἀπογυνώσω ὀλοκλήρους ἐπαρχίας διὰ νὰ
σὲ καλλωπίσω, διότι θέλω νὰ σὲ φθο-
νῶσιν αἱ γυναῖκες ὅλαι καὶ νὰ σὲ θαυμά-
ζωσιν οἱ ἄνδρες.»

Ἐνῷ οὗτος ὠμίλει, ἡ Φαῦστα ἤκροατο
ἐν σιγῇ. Ἐκπλαγεῖσα ἐν ἀρχῇ καὶ ἀνη-
συχήσασα, ἐσπούδαζε τὴν φυσιογνωμίαν
τοῦ αὐτοκράτορος, ὅπως ἴδῃ τὴν βεβαίω-
σιν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, δὲν τόσῳ ζωηρῶς
ἐξέφραζον τὰ χεῖλη του. Ταχέως ἠννύσεν
ὅτι ὁ Ἡλιογάβαλος διετέλει ὑπὸ τὸ κρά-
τος φλογερῷ πάθους καὶ αἰσθημα ἀλαζο-
νείας κατέλαβεν αὐτήν.

Ἐφαντάσθη ἐκυτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ
βασιλεύουσιν ἄνευ ἀντιζήλου. Εἶτα πα-